

Nr 344.

Av herr **Olsson** i Berg **m. fl.**, om importtull å kryddad storsill i tunnor.

År 1930 hemfördes av svenska fiskare 572,406 kg. sill, som av 11 bohuslänska motorkuttrar fiskats med drivgarn utanför Islands territorialgräns och kryddats ombord. Anmärkningsvärt är, att svenska fiskare icke efter lyckad fångst kunna söka lä vid Island för att i lugnt vatten krydda sillen. De få visserligen söka hamn eller skydd av land, men de få icke innanför territorialgränsen utföra något som helst arbete med fångsterna. Här i Sverige finnas inga liknande restriktioner för utläningar. Även den från Norge importerade kryddsillen är i huvudsak fiskad utanför Island och kryddad ombord. Den från Island införda sillen är fångad av isländare, merendels innanför gränsen, och kryddad i land. All denna vid Island fiskade sill är på grund av sin storlek passande till kryddning och styckning för inläggning i burkar, och den svenska konservindustrien är numera i stort behov av stor kryddad sill för ifrågavarande ändamål. Det förutnämnda svenska islandsfisket skulle därför kunna utvidgas högst betydligt, om ej den utländska konkurrensen lade hinder i vägen.

Det är ej tänkbart att svenskarna inom överskådlig tid själva kunna fiska den islandssill, som behöves inom Sverige. Vi importerade nämligen år 1930 förutom kryddsill även 11,7 milj. kg. saltad sill från Island jämte all den sill, som norrmännen saltade i öppen sjö utanför Island och försålde till Sverige. Svenskarne ha sedan många år tillbaka deltagit i islandsfisket, men sedan saltning i land på Island förbjudits, ha svårigheterna varit stora. Emellertid ha de svenska konservfabrikernas stegrade behov av kryddsill givit anledning till uppgörelser med förutnämnda svenska garnfiskebåtar om kryddning av islandssill till fast pris per tunna, varvid fabrikanterna medsända kryddor och socker. Genom denna kontraktering tillförsäkras de svenska fiskarne en rimlig lön för mödan, då däremot saltningen av islandssill för dem är rena spekulationen. Vanskligheterna belysas bäst genom ett exempel från sommaren 1931. Flera kuttrar från mellersta Bohuslän kunde ej uppgöra kontrakt om kryddning utan blevo hänvisade till saltning. Fisket vid Island lyckades, och de kommo hem med fulla laster,

för vilka de emellertid först ej kunde finna köpare och sedan efter någon tid måste sälja till fullkomligt ruinerande priser. Det är förklarligt att intresset slappnar efter sådana motgångar. Kryddningen, som medför stabila priser, måste därför i möjligaste mån förbehållas det svenska islandsfisket.

I våra egna farvatten ha vi en sillsort, som av många kännare anses vara oöverträffad, nämligen den storsill, som under månaderna juli, augusti, september fångas med trål i Skagerack på djupt vatten och även den, som fångas med drivgarn i Skagerack och Kattegatt under augusti, september, oktober. Sålunda uppgick år 1930 det svenska drivgarnsfisket till 1,546,000 kg. sill, och ångtrålarne fångade under tiden juli—september 2,926,140 kg., tillsammans för bägge fiskena 4,472,140 kg. Dessa våra egna fisken av för kryddning lämplig stor sill motsvara ju den importerade kvantiteten kryddsill, men givetvis måste en del av den här hemma fångade sillen reserveras för färskförbrukningen inom landet. Även den stora sill, som på senhösten fångas vid Groves Flak etc. är emellertid lämplig för kryddning, och emellanåt fiskas stora mängder sådan sill med vadar.

Under år 1931 har för motortrålarne utexperimenterats en ny tråltyp, med vilken dessa båtar nu kunna fanga storsillen på samma djup som ångtrålarne. Före år 1931 deltog knappast någon motortrålare i sommar- och höstsillfisket. Nämda år gjorde några båtar de första försöken med den nya trålen, och mot slutet av säsongen deltog 30 à 40 motortrålare i detta fiske. År 1932 beräknas ytterligare minst 100 båtar lägga om från snurrevadsfiske till trålning efter höstsill. Detta innebär att tillförseln av den goda höstsillen i hög grad kommer att ökas, och om motortrålarne år 1932 mera allmänt försöka sig på sillfisket med den nya tråltypen, kan redan nu förutses, att tillförseln blir för stor för den sedvanliga efterfrågan. Så var nämligen fallet år 1927, då nyinköpta stora ångtrålare fiskade så mycket sensommarsill, att priserna blevo ruinerande och en hel del trålare måste återförsäljas till utlandet.

Sedan många år tillbaka har vår huvudsakliga färsksillexport gått till Tyskland, och särskilt den fina höstsillen har rönt en god efterfrågan. Emellertid ha tyskarna de senare åren koncentrerat sig på eget sillfiske, och nya fångstplatser i Nordsjön ha uppsökts. Samtidigt ha andra länder, som ha sillfiske vid samma tid, såsom Storbritannien, Holland m. fl., alltmer lagt an på att erövra en del av den stora tyska marknaden, vilket också i hög grad lyckats, speciellt genom låga priser. Även det tryckta ekonomiska läget i Tyskland spelar en stor roll, och det är ej underligt, att tyskarna under sådana omständigheter icke blott söka gynna det inhemska fisket utan även nödgas föredraga den billigare holländska eller engelska färksillen framför den svenska, även om denna är överlägsen i kvalitet och bättre behandlad.

Den svenska sommar- och höstsillen är för god att slumpas bort till låga

priser för färskexport under sådana förhållanden. Istället bör den kryddas in för konservindustriens behov. Att så icke redan skett i större utsträckning torde bero på en lucka i tullagstiftningen. Kryddor och socker äro nämligen belagda med tull, men kryddad eller sockersaltad sill får införas tullfritt. Norrmännen t. ex. kunna taga kryddor och socker på utförsel i Norge, krydda islandssillen ombord och sedan sälja den tullfritt i Sverige, då däremot den svenska konservfabrik, som vill gynna det inhemska höst-sillfisket, måste erlægga tull för ingredienserna för kryddningen. Norge har redan länge skyddat sin näring genom en importtull av hela 50 öre per kg. kryddsill, Finland har en hög tull och i Danmark gäller en tull av 20 öre per kg. kryddsill.

Härtill kommer att den svenska fiskerinäringen arbetar under synnerligen svåra förhållanden och dessutom på senare tid ser sig alltmer undanträngd från sin naturliga marknad inom landet därigenom, att våra grannländer mer och mer söka avsättning för sina fiskeprodukter inom Sverige. Sålunda importera vi från Norge och Danmark ojämförligt mycket mera fiskeprodukter än vi exportera till dessa länder för förbrukning därstädes. En bidragande orsak till den stora färsksillimporten från Norge äro de för norrmännen så förmånliga järnvägsfrakterna — även inom Sverige.

Med stöd av det anförda tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att rubriken nr 27 i gällande tulltaxa skall hava följande lydelse:

Fisk storsill, kryddad i tunnor:

kryddad T 1 kg. 0: 05 kronor.

Stockholm den 22 januari 1932.

Cornelius Olsson.

Adolf Wallerius.

Oscar N. Olsson.
